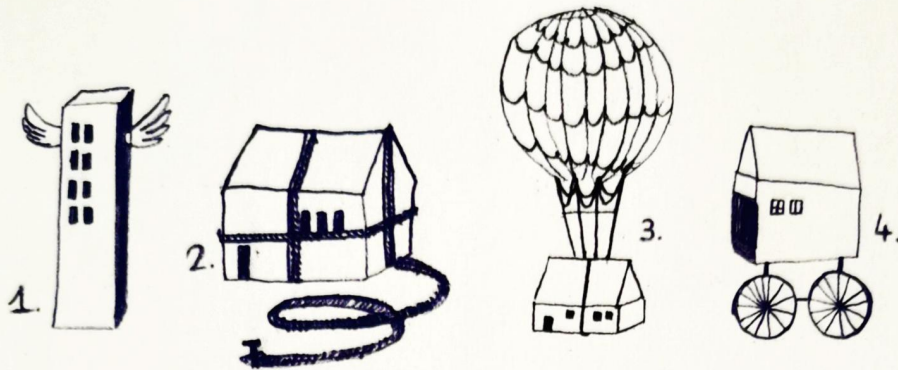

Michael De Cock & Trui Chielens

*Morgen is
een
ander
land*

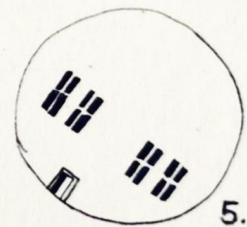
Querido

We namen twee kleine tassen en vertrokken. Door het duister van de nacht liepen we over de hobbelige weg, tussen de putten en het puin. Vroeger speelde ik in deze straten. Uit de huizen klonk muziek. Nu is alles anders. Alles is kapot, of omgevallen. Je denkt misschien dat huizen stevig zijn en nooit om kunnen vallen? Dan denk je verkeerd. Dat kunnen ze wel. Als zandkastelen op het strand.

Als ik groot ben wil ik huizen bouwen die niet om kunnen vallen. Papa zegt dat ik dan ingenieur moet worden. Goed, dan word ik ingenieur. Ik zal naar school gaan in een land waar scholen zijn. Maar ik heb nu al een idee. Een rond huis, zou dat niet slim zijn! Als er iets bovenop dreigt te vallen, rollen we het gewoon opzij. Als ik groot ben bouw ik zo'n soort huis.

Als ik groot word, natuurlijk. Misschien sterf ik voor ik groot word. Je hebt dat niet voor het kiezen. Kijk maar naar Ghazul... Nee, je hebt het echt niet voor het kiezen.

Daar stonden we dan klaar in de berm, bij de bocht in de weg. Mama, ik en Kapitein Kompas. Met twee kleine tassen, en tien miljoen dromen. Ik zei het al. Soms is de tijd een raket. Dan gaat hij zo snel dat je naar adem moet happen. Soms is de tijd een slome slak, en gaat alles vreselijk traag. Als je staat te wachten is de tijd zeker een slak.

Ik denk aan gisteren. Iedereen die uitgezwaaid moest worden
was uitgezwaaid. Oma en papa...

'Ik kom gauw,' zei papa. 'Ik kom zo snel mogelijk. Als ik het geld heb,
kom ik meteen.'

Niemand huilde. Misschien hadden we dat beter wel kunnen doen.
Maar soms komen de tranen als vanzelf. En soms kun je je tranen
niet vinden.

Oma zegt dat *uiteindelijk* alles goed komt. En als het nog niet goed is, nou, dan is het doodgewoon het einde nog niet. Is dat geen geruststellende gedachte? Maar weet je wat? Niet alle dingen hebben een einde. Neem nu de ruimte bijvoorbeeld. De ruimte stopt nooit. Want als je denkt dat het voorbij is, dan kun je altijd nog een stuk verder.

Ik moet plassen. Ik moet zo nodig plassen.

Ik heb mijn benen al in alle mogelijke posities over elkaar geslagen. Links over rechts, daarna rechts over links. Ik heb mijn handen onder mijn billen gestoken, en mijn benen dichtgeknepen zo hard ik kan.

Ik wacht. De tijd is weer een slak.

Niet denken aan het kraantje dat lekt, in de badkamer, thuis.
Niet denken aan water. Niet denken aan klaterende fonteinen.
Niet denken aan regen op het dak. Niet denken aan de plassen op de weg. Vroeger moesten we tussen de plassen door naar school lopen, daarna tussen de bommen en het puin.
In de stad waar ik vandaan kom regent het brokstukken. Het puin valt er als water uit de hemel. In het begin vind je dat raar, na een tijdje wordt het gewoon.

Hoe lang kon Laika haar plas ophouden? Daarover staat niets in mijn boek. Of plaste Laika maar raak, in die raket van haar? Voorlopig knijp ik nog liever mijn billen samen, dan dat ik daar tussen dat vieze hoopje stro op mijn hurken ga zitten.

Plots hoor ik een stem. Ik heb geen flauw idee waar die vandaan komt. Maar dat ik een stem hoor, dat weet ik zeker.

De stem zegt: 'Hé jij.'

'Wie? Ik?'

'Ja jij. Kun jij wel eens stilzitten?'

Hoe vreemd is dat! Zou iemand de hele tijd naar mij hebben zitten kijken? Zonder dat ik het in de gaten heb? Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en kijk om me heen. Geen mens te zien. Maar als er niemand is, hoe kan het dan dat ik iemand hoor?

Of zou het de stem van God zijn? Misschien vraagt God zich af
waar we naartoe gaan. Hoe zou de stem van God klinken?
Oma zegt dat God ons vergeten is. Maar hoe kan dat?
Mama zegt dat God voor ons zorgt, en huilt om onze fouten.
Hij heeft dan wel een zakdoek nodig die groter is dan
een ruimteschip. Papa zegt dat God zich voor ons verstopt heeft,
en dat niemand hem nog kan vinden.

'Hé jij!'

'Wie? ik?'

'Ja, jij.'

Weer die stem.

'Eerst hou je uren aan een stuk je moeder uit haar slaap.

En nu maak je mij onrustig. Deze reis is al vermoeiend genoeg.'

Nu weet ik het zeker. Het is de oude knol die tegen me spreekt.

'Excuseer.... Ik wist niet dat... wel ja... dat ik je uit je slaap hield.

Dat was niet mijn bedoeling.'

'Wat dacht je dan? Dat paarden niet hoeven te slapen?'

'Ik dacht helemaal niks. Ik zat hier gewoon. Te vechten tegen de slaap.'

'Waarom wil jij eigenlijk niet slapen?'

'Dat mag niet. Ik moet op mama letten. Iemand moet op mama letten.

En ik durf niet te slapen, want dan komen de dromen weer.

De dromen over muren die dansen en huizen die vallen.

En over mama die Ghazul huilend onder het puin vandaan haalt...'

Knol knikte traag met zijn grote hoofd.

'Ja, wat was het daar een akelig kabaal! Vroeger niet.

Vroeger was het goed.'

'Ben je er daarom weggegaan?'